

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie COMP/F/38.899 — Rozdzielnic z izolacją gazową. W zaskarżonej decyzji na skarżącą oraz inne przedsiębiorstwa zostały nałożone grzywny z tytułu naruszenia art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG. Zdaniem Komisji, skarżąca brała udział w serii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze rozdzielnic z izolacją gazową.

Po pierwsze skarżąca opiera swoją skargę na naruszeniu art. 81 ust. 1 WE i art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ oraz art. 25 tego rozporządzenia. W związku z tym skarżąca podnosi, że nałożona na nią grzywna przekracza 10 % jej obrotu osiągniętego w ostatnim roku obrotowym przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Ponadto spółka ta stwierdza, że przy ustalaniu grzywny Komisja nie uwzględniła indywidualnych okoliczności, w jakich się znajdowała. Skarżąca dodaje, że Komisja niewłaściwie oceniła czas trwania popełnionego przez nią naruszenia. Oprócz tego, w odniesieniu do okresu przed 16 lipca 1998 r. naruszenia już się przedawniły. Ponadto, Komisja miała uznać bez przekonującego dowodu, że do dnia 13 grudnia 2000 r. celem lub skutkiem zarzucanego naruszenia było ograniczenie konkurencji w obrębie Wspólnoty. Wreszcie w związku z pierwszym zarzutem prawnym skarżąca podnosi, że niesłusznie została ona posądzona o udział w porozumieniach po 2002 r.

Po drugie skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. W związku z tym wskazuje ona na naruszenie prawa do przedstawienia stanowiska.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2007 r. — Siemens Transmission & Distribution i Nuova Magrini Galileo przeciwko Komisji

(Sprawa T-124/07)

(2007/C 140/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Siemens Transmission & Distribution SA (Grenoble, Francja) i Nuova Magrini Galileo SpA (Bergamo, Włochy) (przedstawiciele: H. Wollmann i F. Urlesberger, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że skarżące naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG w okresie od 15 kwietnia 1988 r. do 13 grudnia 2000 r., od 1 kwietnia 2002 r. do 9 października 2002 r. oraz od 21 stycznia 2004 r. do 11 maja 2004 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji w zakresie dotyczącym skarżących;
- ewentualnie, obniżenie grzywien nałożonych na skarżące w art. 2 ust. 1 tej decyzji do wysokości nieprzekraczającej 2 750 000 EUR w odniesieniu do pierwszej z nich oraz 1 100 000 EUR w odniesieniu do drugiej ze skarżących;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie COMP/F/38.899 — Rozdzielnic z izolacją gazową. W zaskarżonej decyzji na skarżące oraz inne przedsiębiorstwa zostały nałożone grzywny z tytułu naruszenia art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG. Zdaniem Komisji, skarżące brały udział w serii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze rozdzielnic z izolacją gazową.

Po pierwsze skarżące opierają swoją skargę na naruszeniu art. 81 ust. 1 WE, art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ oraz art. 25 tego rozporządzenia. W związku z tym podnoszą one, że nałożona na nie grzywna przekracza 10 % ich obrotu osiągniętego w ostatnim roku obrotowym przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Ponadto skarżące stwierdzają, że przy ustalaniu grzywny Komisja nie uwzględniła indywidualnych okoliczności, w jakich się znajdowały. Skarżące stwierdzają jeszcze, że ustalenie przedsięwzięcia, wraz z którymi ponoszą one odpowiedzialność i kwoty grzywien nałożone na każdego z dłużników są niezrozumiałe i niewłaściwe. Zdaniem skarżących, Komisja przyjęła zbyt długi czas trwania zarzucanego naruszenia i nie uwzględniła okoliczności, że w znacznym zakresie naruszenie się już przedawniło. Wreszcie, w związku z pierwszym zarzutem prawnym skarżące podnoszą, że Komisja uznała bez przekonującego dowodu, że do dnia 13 grudnia 2000 r. celem lub skutkiem zarzucanego naruszenia było ograniczenie konkurencji w obrębie Wspólnoty.

Po drugie skarżące podnoszą, że Komisja dopuściła się naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. W związku z tym wskazują one na naruszenie prawa do przedstawienia stanowiska.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, str. 1).